

Η ενίδρυση του νοός εν τω Υπερώω τόπω και η αιωνίζουσα πανσθενουργός Κένωση

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Όπως κάθε χρόνο, ή μάλλον υπέρχρονα και πάντοτε, νύν και αεί, ο Λόγος του Θεού, ο σαρκωθείς Υιός του ανθρώπου, επείγεται του να φτάσει στο πάθος από υπερβάλλουσα αγαθότητα δια την σωτηρία του εμού χρωτός.

Εκουσίως μολών σπεύδει προς τον Σταυρόν και τον Θάνατον και ως παντεχνήμων τα πάντα μηχανεύεται για να σώσει εμένα, εσένα , τον καθένα, τον ζοφώδη και ασέληνο, τον δόλιο και επίβουλο της αυτού αγαθότητος, τάχατες φίλον και μαθητήν της θείας διδασκαλίας Αυτού.

Όντας όμως προδότης ή αρνητής της μόνης αυτοζωής και συγκυλινδούμενος εν τη εσχάτη αβύσσω των αμαρτημάτων, θεωρεί τον εαυτόν του πάντων εσχατώτερον, εβδελυγμένον, βεβυθμισμένον στις δυσωδίες και απελπισμένον ένεκα των βορβόρων ενθυμήσεων και πράξεων.

Αλλά οψέποτε ελθών εις εαυτόν εκ του ζοφερού ύπνου της ραθυμίας και κλαύσας πικρώς έρχεται προς Πατέρα, όστις με ανοικτές αγκάλες ο φιλεύσπλαχνος ,τον υποδέχεται θύοντας τον Μόσχον τον σιτευτόν. Εκείνος υπήκοος μέχρι θανάτου διακονεί εν τη αφάτω ταπεινώσει τοις θέλουσι Αυτόν, και εν τω συνδέσμω της κραταιάς αγαπήσεώς Του, ιερουργεί την ενθέωση του μυσταγωγούμενου, ενδύνοντάς τον την ομόστολο μορφή του προσώπου Του.

Τότε έχοντας καιομένη λαμπάδα εξ αρετών συμπορεύεται Αυτώ βαστάζοντας τον σταυρόν της εθελούσιας πτωχείας του και αίροντας την απέκδυση της αισχύνης εκ καθημερινών πτώσεων.

Και καθεκάστην ώραν και ημέραν , τη οικειότητα Χριστού, υπερβαίνει την τυραννίδα της αυθαιρέτου γνώμης του, αποσβένει την ακάματη πυρκαγιά των νευρώσεων εκ της ενοχής και του φόβου, αποβάλλει την καπήλευση της υποκρισίας και επιγινώσκει τον τρόπον της διαλύσεως του χρέους του και δια της μετανοίας ορά το Φώς το Ανέσπερον και σιταρχεί την λάμπουσα τηλαυγέστερα θεία δόξα Του εν τη θημωνία της καρδιάς του.

Ω, καλή θημωνία!!! Σιτοδότα Εύσπλαχνε Κύριε, δόξα σοι!

Μετά ταύτα επιλανθάνοντας κάθε άλλη ευφροσύνη και υπερβαίνοντας την ατάκτως κυματοτρόφον μαίνουσαν ροπήν του είναι του, και μεταστοιχειώσας το φθαρτόν μιμείται Αυτού τον τύπον, τον τρόπον και την αίσθησιν. Και εν τη αγαθότητι Αυτού προσκαλείται και καθέζεται δαιτυμόνας στην ψυχοτρόφον τράπεζαν, απολαμβάνοντας της δεσποτικής ξενίας του επαναβεβηκότος Λόγου εν τω υπερώω τόπω, ένθα εκεί πλέον ο νούς του στερεούται και ενίδρυται.

Εν σοι Κύριε μεγαλοπρεπώς καινοποιείς με, απαθανατίζον το πρόσλημμα.

Και ψάλλοντας τότε το «Χριστός ανέστη!», ακούει το «Αληθώς Ανέστη!» να αντιφωνεί εν θάμβει όλη η κτίσις.